

belfer, vi have gjort for at lindre deres Udgifter, for at skaffe dem den Nedgang i Statten paa deres Forbrugsartikler, som vi gennem mange og lange Aar have lobet dem. Jeg skal med stor Ro tage den politiske Stilling, som den falder. Jeg har ganske vist et Haab om, at vi skulle gaa ud med disse Love, enten de nu blive, som de foreligge, eller maaste faa en eller anden Vending. Jeg vil antage, at der meget godt kan ske Vendinger — det er der jo, som den højtærede Formand har bemærket, Tid til — og efter den store Indsigt, som det ærede Medlem har i disse Spørgsmaal, tvivler jeg ikke om, at han ogsaa vil vide at opstille saadanne Vendinger, at vi fra alle Sider maa kunne billige dem, baade den ærede Minister og det ærede Medlem til Højre og vi andre Medlemmer. Det er der altid Haab om, og skulde det lykkes, saa vi jo denne Lov ud. Det ærede Medlem sagde, at det er en urimelig og ubillig Lov. Det kan jeg nu ikke se, men det glæder mig egentlig at høre, at man i Diskussionen i Dag har forladt den Skæphest, som man nærmest har villet slaa sig op paa under tidligere Forhandlinger, naar Ollet har været under Debat. Det har tidligere navnlig været den store Uretfærdighed, som der blev gjort mod Befolkningen, som blev omtalt. Da hed det: Nu ville vi til at lægge en Olfstat paa den store Befolkning, medens de velstaaende faa Lettelse paa deres Sukker o. s. v. Det har man ikke nær saa meget slaaet paa i Dag; i Dag har det nærmest været denne blomstrende Industri, den dygtigste Industri, som det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgtreds (Korsgaard), kaldte den, som man her paastod blev ved denne Lov saa uheldig stillet, at den, som det sidste ærede Medlem nok udtrykte sig, blev til et Faar, der blev klippet lige ind til Skindet. Det er nu Industrien, man beklagede. Jeg tror imidlertid, at de Herrer kunne spare sig deres Beklagelse overfor Industrien. Jeg har ikke Tro paa, at Olfstaten vil gaa meget ned paa Grund af Statten, og kan Forbruket holde sig i samme Højde, saa er der jo intet Tab for vedkommende Industri i Djævløkket. Den vil nok finde paa at lægge Skatten paa Forbrugerne, og jeg antager ogsaa, at de Forbrugere, der egentlig væsentlig drikke bayersk

Ol, kunne i Grunden bedst bære Tabet. Thi se vi, hvilken Betydning det bayerske Ol har for Hjemmene — og skulle vi bygge en økonomisk Politik, saa maa den bygges paa Hjemmene — se vi, hvilken Betydning det har for de almindelige, jævne Hjem, saa viser det sig, at det har saa godt som slet ingen Betydning for dem. Det er fremhævet fra flere Sider, nu ogsaa fra den ærede sidste Tale, at det er Mellemstanden, det gælder. Jeg er glad ved, at det er kommet frem, at det ikke er den fattige Arbejder, men den egentlige Mellemstand, hvem Olfstaten nærmest kommer over. Det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgtreds (L. Larjen) gjorde ogsaa med Styrke gældende, at det var Gaardmandsstanden, der brugte 1,000 Bajere om Aaret, og nu sagde ogsaa den ærede sidste Tale, at Sukkerloven, der jo hænger sammen med denne, var en Gaardmandslov, at den væsentlig vilde komme Gaardmændene til Gode. Jeg tror nu, at det ærede Medlem fra Maribo tror fejl, i alt Fald tender han ikke Forholdene i sin Valgtreds; thi der er det hverken den simple, fattige Arbejder, der forbruger det bayerske Ol, ej heller Gaardmanden, der bruger de 1,000 Bajere om Aaret, det skulde da være en ganske enkelt; nej, de bruge lige saa lidt 1,000 Bajere som 6 Tdr. Brændevin, det forklarer jeg ham. Men ved denne Lov faar — det vil ingen kunne nægte, deri giver jeg det ærede Medlem Ret — Gaardmandsstanden en betydelig Fordel, men faar den den Fordel, og falder Olfstaten ikke paa Arbejderen eller Gaardmændene, og saa de ogsaa Fordel af Sukkerskatten, vil jeg dog ogsaa bede, at man lægger Mærke til, at har Gaardmanden joim den, der dyrker Jorden, vort Lands Hovederhvervsstille, en Fordel, saa kommer den over paa hele Samfundet, Bjerne med, og paa deres Arbejdere indirekte. Enhver af os, der har fulgt Udviklingen, vil vide, at har man det godt paa Landet, har man haft en god Høst, eller kan man spare paa sine Udgifter, saa gaar Pengene ind til Bjerne. Sider Landmanden Nød, spares det mest i Bjerne, for paa Landet, for det første, man gør, er at indskrænke sig i de Udgifter, som man gør i Købstæderne, saa selv om det kunde kaldes en Gaardmandslov, skulde man ikke være led af det, for derigennem vil det virkelig